

Lite idyllisk småbruk ved en liten innsjø i Farsund, verdens beste feriested, om sommeren. Jonathan med familie trivdes utrolig godt på stedet og søkte å være der så mye som mulig hver sommer og påske. Vinter og tidlig påske var problemer. Man skal ikke vekke et sovende villdyr, som det heter og om det var et villdyr eller ikke var vanskelig å si, men sov gjorde det.

Om sommeren derimot var det andre boller, bading, turer i skog og mark, fiksing på hus og låve, helt toppers. Det ble til og med sagt at noen fisket, men det hadde ikke Jonathan noen tro på....

Jonathan tok bilder! Foto var en hobby som hadde sneket seg på allerede i barneskolen. En entusiast ved navn Per Borgting holdt fotokurs på skolen, og dermed var det gjort. Hobbyen hadde variert litt i intensitet opp gjennom årene, men hadde de siste ti årene blitt veldig sentral. Hang nok litt sammen med digitaliseringen og alle mulighetene et moderne digitalt, speilreflekskamera kunne by på. Et hav av objektiver, muligheter til å ta like gode bilder rett i mot solen som i nesten stummende mørke. Store muligheter til bearbeiding på PC'n i ettertid og noe bort i mot magiske resultater kunne trylles frem fra til dels pussige utgangspunkt. Sommer var fotografering!

Denne ettermiddagen var kone og barn på besøk hos kusiner i Farsund by. Heldigvis en jentegreie og Jonathan kunne med godt mot og god samvittighet nyte roen langs vannet.

Fototur!

Selve feriestedet ligger ved et vann som er delvis skjult fra omverdenen. Vannet ligger lavt, med "høye" fjell rundt det hele. Høye i Farsund kommune er 200m, ingen muligheter for tindebestigning og utfordrende klatreturer, men fantastisk for en fottur, med det obligatoriske kamera i stropp over skulderen.

Jonathan skulle ut og ta bilder!

Han valgte å følge tømmerveien innover langs vannet, til venstre opp mot Bjortjønna forbi de siste hyttene og de to, eller var det tre, fastboende? Forbi Bjortjønna var veien usannsynlig bratt men han kom seg oppover. Heldigvis hadde han investert i en skikkelig bærestropp for kameraet som gikk tvers over brystet som et bandolær og gjorde det mulig å bære et ganske stort kamera med et ganske stort objektiv relativt ubesværlig, i det minste i starten. Og Jonathan hadde både stort kamera og et stort objektiv. Nikon D3, notorisk kjent som selve svakt lys kamerahuset og en utpreget arbeidshest. Like bra til portrett bilder som til sport. Objektivet han hadde valgt stod ikke noe tilbake for huset, Nikon 70-200, lyssterk og med billedstabilisering. Kombinasjonen kunne ta bilder i utrolig lite lys og var i tillegg objektivet Jonathan hadde brukt mye til sportsbilder. Absolutt en vinner kombinasjon.

Det var plenty motiver, men de fleste var egentlig brukt... En slik følelse er lett å få når man går i kjente omgivelser eller besøker steder som er fotografert millioner av ganger før, Eiffeltårnet, Pompeii, Notre Dame de Paris og så videre. Vanskeligheten ligger i å finne sin egen spesielle vri på bildene – eller bare kopiere gamle mesterverk. Kopiering er i grunnen mye vanskeligere enn man skulle tro, selv med et godt kamera.

Han ble rastløs, hadde vært her før og den nagende følelsen av en mislykket tur begynte å snike seg på, snu? Aldri, han gikk videre. Forbi Bjortjønna, oppover til toppen av fjellet, eller heia som det heter og kom til et område med flatehogst. Selvfølgelig, det var derfor tømmerveien hadde blitt anlagt for et par år siden. Nye muligheter, her hadde han egentlig ikke gått før?

Litt strevsomt med denne flatehogsten. Det er maskiner som gjelder og det er ikke fokusert spesielt mye på turveier og forsiktig arbeid for å rydde opp i hogstfeltet etter jobben. Store greiner og masse kvas lå overalt, men det var mulig å komme seg fremover. Han satte seg som mål å komme til den andre siden av flatehogsten for så muligens å ta et bilde bakover, mot solnedgangen. Kunne bli spennende, kunne bli bare tull, men verdt å prøve.

Det var et sabla slit. Han hadde gode sko, eller egentlig støvler – kjøpt på Felleskjøpet i Lyngdal for noen år siden, godt inngått og flotte greier. Fjellræven bukse og den gode gamle militærjakken fra Heimevernet – en ekte skogskar! Og i tillegg selvfølgelig – kamera.

Det var en kamp å komme seg igjennom kvaset, men endelig sto han ved kanten av hogstfeltet på den andre siden. Videre innover tetnet skogen til igjen og ble egentlig veldig mørk, pokker solnedgangen var i gang. Som vanlig hadde tiden gått litt fort og han hadde hatt sin fulle hyre med å se ned for å ikke brette armer eller bein mellom store greiner og trestubber.

Mot vest var solen mer enn i ferd med å gå ned, men han rakk å ta noen bilder med hogstfeltet i motlys i forgrunnen og en mer og mer rødlig sol i bakgrunnen. I løpet av ti minutter hadde solen forsvunnet bak heia i det fjerne, men muligens lagt igjen en del bra bilder, dersom han hadde greid å fange de riktige øyeblikkene?

Han satt deg ned på en stein og bladde raskt gjennom bildene på skjermen bak på kamera og skjønte med en gang at det fantes håp. Solen i bakgrunnen hadde i en kort periode vært akkurat passe sterk og svak til at lys- og fargebalansen mellom solen i bakgrunnen og hogstfeltet i forgrunnen muligens var helt perfekt. Kanskje et veldig godt bilde? En fallende sol mot en eng med felte trær? Poetisk!

Nåvel – hva nå? Jonathan innså plutselig at han var ganske alene, med et ganske stort hogstfelt foran seg og en ganske tett – og mørk skog bak seg. Det var egentlig ikke mulig å gå videre rett frem, det ville eventuelt føre ham til et langt smalt vann, Opoftvannet, men ikke særlig nærmere gangbare veier. Hogstfeltet virket heller ikke særlig innbydende i mørket, som etter hvert hadde blitt ganske påtrengende. Det var egentlig helt mørkt.....

Frem med iPhone og kartfunksjonen, noen muligheter? GPSén fant fort ut hvor han var, men det var dårlig med veier i nærheten. Han zoomet febrilsk i kartet for å lete opp mulige gangveier eller gamle stier, noe kunne da være merket opp? Han så egentlig svært mørkt på å kjempe seg over hogstfeltet igjen og håpet egentlig på å finne en skogsvei eller sti ned mot Opoftvannet og videre mot kjente steder der han kunne hentes?

Det var noen pussige svake avmerkede stier i området! Merkelig, hva var dette? Han husket imidlertid at fra gammelt av hadde det vært små og enda mindre enn små gårder eller småbruk flere steder innover heia. Var disse registrert? Var det eldgamle gårdsveier som var merket av? Alt var bedre enn hogstfeltet – og svarte skauen. Han så at den nærmeste av disse merkede stiene ikke kunne være langt unna. Han la i vei og fulgte utkantet av hogstfeltet. Relativt greit å gå, litt månelys, men mye mose, kratt og dill. Etter ti minutter oppdaget han at han hadde fjernet seg fra målet – den forbannede iPhone kartfunksjoner var omvendt av alle andre GPS-er fremover var ned, ikke opp, slå den!

Retur.

Nå kjempet han seg videre mot stien som var merket på kartet igjen, og nærmet seg. Det hele begynte egentlig å bli litt spooky. Klokken var ikke mye, men alternativet til å finne en komfortabel sti å rusle på ned igjen var egentlig enten helikopter eller overnatting i skogen. Første alternativet ville antagelig bli dyrt, bare en dust roter seg inn i dette på egenhånd så sent på kvelden, med andre ord måtte han sikkert betale for en eventuell redningsaksjon, overnattingen i marka stod heller ikke frem som veldig fristende.

Med andre ord valget var klart, kjempe seg fremover eller enten bli fattig eller til latter. Han valgte å fortsette kampen!

Men skulle ikke stien være her?

Jonathan satt seg på en stubbe for å legge en strategi som skulle bringe han i sikkerhet. Kort oppsummert hadde han spasert rolig fra hytta, brukt antagelig omtrent en time for å komme opp til hogstfeltet og deretter mast seg tvers over hogstfeltet på omtrent en time til. Med andre ord var han egentlig bare to timer unna lys og varme. Ting skulle kunne ordne seg. Problemet var imidlertid at klokken var blitt ni og det var stupmørkt. Månen var tidvis helt borte bak noen skyer som drev forbi.

Hvorfor i all verden hadde han lagt ut på denne turen?

Han kikket rundt seg og oppdager plutselig bevegelse i den retningen stien måtte være. Det var omtrent to hundre meter unna og umulig å si hva det var. Han fisket opp kamera og ville bruke det som kikkert. Selvfølgelig var det for mørkt for autofokusen og fokusen bare jaget frem og tilbake.

Men noe var det. Var det en elg? Eller var det en jerv? Skulle han bli spist av en vill elg i noe som egentlig var hans egen bakgård?

Han skrudde fokusen over på manuell og forsøkte igjen. Det han nå fikk se var egentlig verre enn synet av en sulten elg, han skimtet en sort, hettekledd skikkelse! En skikkelse som langsomt beveget seg bortover det som måtte være stien. Skikkelsen var kledd i en sort burkalignende frakk med en pussig rund kalott på toppen. Umulig å se konturene mer nøyaktig, for lang avstand og for mørkt, enda.

Men skikkelsen kom langsomt nærmere. Han fyrte av et bilde for å se om bildet bak på skjermen kunne være til noe hjelp, men skikkelsen ble like utydelig. Det han imidlertid så nå gjorde det hele enda verre. Skikkelsen hadde en slags lykt i høyre hånd. Men ikke en lommelykt eller hodelykt. Det var noe som dinglet frem og tilbake og egentlig så ut som en gammeldags parafinlykt.

Dette ble ille.

Han kjente at pulsen hadde økt. Hvem gikk omkring i skogen her inne med svart frakk, pussig lue og en parafinlykt?

Personen ville komme til å passere ti meter unna Jonathan og grepet av en plutselig innskytelse lot han seg gli helt inn i skyggene og bli usynlig for personen som passerte. Han spente imidlertid opp speilet i kamera og gjorde seg klar til å ta bilde i det personen passerte, uten å gi fra seg annen lyd enn lukkeren i kamerahuset.

Personen kom nærmere og nærmere. Sikker gange, rolig bevegelse med lykten, Det var klart at denne personen ikke trengte lykten for å finne frem – han visste hvor han skulle, men hvor i all verden var det? Her inne var det ikke annet enn noe nedraste grunnmurer etter gamle husmannsplasser, og en slags kirke under en heller? Han hadde flere ganger hørt snakk om en gammel naturkirke under en stor steinheller der katolikkene hadde samlet seg i gamle dager for å holde ”protest” messer den gang Norge hadde forkastet den katolske læren og tatt et protestantisk kirkesyn som statsreligion.

Men det var i gamle dager....

Personen nærmet seg, stadig umulig å se detaljer, men lignet figuren på en katolsk prest? Jonathan gjorde seg klar til å fotografere der personen kom til å passere nærmest, mekanisk stilte han inn iso 52000, blender 2.8 og ett femtedels sekund eksponeringstid. Det burde gi et bilde selv i dette mørket. Avstanden satt han til 10 meter, zoomet til 100mm og siktet over kamera.

Personen nærmet seg mer og mer. Jonathan følte at pulsen steg, begynte å bli ujevn og hjertet banket infernalsk. Et øyeblikk trodde han at et hjerteattakk var på vei og konsentrerte seg kolossalt om å puste jevnt og rolig. Det hjalp, han fikk igjen selvkontrollen og plana bildet. Håndholdt, maksimal støtte for armer og hender, etter hvert hadde han fått igjen en normal og rolig puls, dette skulle gå.

Når figuren var på skuddhold trykket han på utløserknappen, bildet ble tatt i total stillhet. Figuren ruslet forbi ikke lenger enn ti meter unna uten å ense verken Jonathan eller fotograferingen. Gangen var rolig, litt gyngende og Jonathan kunne sverget på at han hørte en slags nynning på et språk som var totalt ukjent.

Når personen hadde forsvunnet bak trærne kikket Jonathan ned på kamera, kalte frem det siste bildet og fikk sjokk. Bildet var overraskende skarpt, teknisk helt ok, det var motivet som var skremmende. Han hadde fanget personen litt forfra fra siden.

Bildet var overraskende vellykket rent teknisk, men motivet var sjokkerende. Det fantes ikke ansikt på figuren! Luen var festet på – ingenting. Den bare svevde 10cm over kappen. Det var heller ingen hånd som holdt lampen, den hang bare noen centimeter under ermet og var til dels bevegelsesuskarp.

Bekledningen var helt tom, men den beveget seg. Pulsen kom til nye høyder, samtidig som Jonathan merket et kaldt gufs og en merkelig ubehagelig lukt, septikk?

Her gjaldt det å komme seg unna! Han fikk en sykkelig trang til å løpe – hjem!!!

Men det kom flere!

Han zoomet ut til 200mm brennvidde, et moderat teleobjektiv, og der så han, og kunne telle minst 10 til av samme slaget som kom gående oppover stien. Han satt musestille og holdt pusten. En etter en passerte de. Alle kledd i svart kappe, alle med den rare luen, noen med lamper noen med et eller annet i det som skulle vært en hånd. Han snek seg til et par bilder til men turte rett og slett ikke mer. Stanken av septik bølget også denne gang mot han....

Det som foregikk her fikk foregå uten forstyrrelser.....

Endelig tok det slutt. Totalt hadde det passert ikke mindre en tolv av disse vesenene og Jonathan snek seg ut på stien og gikk raskt nedover. Han så seg ikke tilbake før han etter et par timer kom frem til Bjortjønna, denne gang fra en helt annen retning. Stien han hadde fulgt måtte være en gammel sti mellom gårdene nede ved hytta og opp til fjellet. Vel nede ved Bjortjønna økte han farten det han kunne.

Omtrent tre timer etter hendelsen satt han endelig trygt i stua foran en sprakende peis og forsøkte å få igjen pulsen og fornuftige tanker. Veien ned fra hogstfeltet husket han ingenting av, men minnet om de tolv fremmede satt fastbrent.

Han gikk og la seg og hadde en dårlig natt før han våknet til en ny dag.

Kamera, bildene! Han koblet til en PC, satte i gang overføringen og ventet, og ventet. Bildene kom inn et og ett, veien opp til Bjortjønna, bildene fra hogstfeltet, bildene midt i hogstfeltet og bildene over hogstfeltet mot solnedgangen. Mange fine bilder, ingen av menn i mørke kapper, ingen av menn i mørke kapper med parafinlamper.....

Slik kan også nettene være på Sørlandet. Best å holde seg innendørs.....